

Sygn. akt II CSK 305/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku M. M.
przy uczestnictwie B. M.
o stwierdzenie nabycia spadku po T. M.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek wnioskodawczynie o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Przedstawiona przez skarżącego uczestnika postępowania kwestia prawna nie odpowiada tym wymaganiom. Skoro dotyczy sposobu formułowania tezy dowodowej dla biegłych oraz zakresu kompetencji biegłych co do oceny materiału procesowego i ustalenia stanu faktycznego, to w istocie dotyczy *stricte* dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, a sfera ta wymyka się spod kontroli kasacyjnej.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wywodu nie zawiera.

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatruje w rażącym naruszeniu przepisu art. 670 k.p.c. poprzez odmowę przesłuchania uczestnika w postępowaniu apelacyjnym, podczas gdy obowiązkiem Sądu Okręgowego było przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów. Dowód z przesłuchania uczestnika postępowania został dopuszczony przez Sąd pierwszej instancji, jednak uczestnik odmówił uczestnictwa w przesłuchaniu. Nieprzeprowadzenie tego dowodu wynikało zatem z woli i decyzji skarżącego. Należy przyjąć, że jeżeli uczestnik przez własne działanie uniemożliwił przeprowadzenie dowodu z jego przesłuchania, to ponowienie tego wniosku w postępowaniu apelacyjnym jest zgłoszeniem nowego dowodu w rozumieniu art. 381 k.p.c. (por. np. wyrok z dnia 9 grudnia 1998 r., I PKN

505/98 OSNP 2000, nr 3, poz. 110). Sąd drugiej instancji zgodnie z tym przepisem może taki dowód pominąć, co też uczynił Sąd Okręgowy.

Oczywistego naruszenie prawa nie można utożsamiać nawet z rażącym jego naruszeniem. W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającej poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło przede wszystkim w interesie publicznym. Wbrew stanowisku zawartemu w skardze kasacyjnej Sądy *meriti* nie dopuściły się kwalifikowanego naruszenia wskazanych w skardze przepisów.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).